

Sporto komandų vadybininkas

Organizuoju dviejų komandų veiklą. Tiesa, vienos sezonas jau baigtas, tad galiu lengviau atsipūsti. Viena komanda žaidžia krepšinį, kita – futbolą. Taip ir papasakosiu, iš pradžių apie pirmąją, po to apie antrąją.

Nuo 2006 rugsėjo teko būti savo darbovietės krepšinio komandos vadybininku. Turėjau sudaryti komandos sąrašą, išnuomoti salę, pasirūpinti aprangomis, kamuoliais, kelionėmis į rungtynes, sekiau lankomumą, motyvuodavau, organizuodavau, prašiau lėšų ir t.t. Atmetus visuotinį *respektą*, kurio gal ir nebuvo tiek daug, kiek norėjosi, iš tokio darbo gavau daug patirties. Įsimintiniausias akimirkos: pergalės šokiai po labai svarbių varžybų, 2007 04 01 maudymasis jūroje po labai svarbių varžybų (buvau pasižadėjęs) ir dėžės alaus pirkimas prieš labai svarbias varžybas (irgi pasižadėjau). Materialaus atlygio dalykai neegzistavo, t.y., už darbą pinigų negaudavau. Kartais išskildavo visokie velniukai su dolerio ženklais akyse, bet pavykdavo juos suvaldyti. Tuo labai džiaugiuosi, kad šiais laikais, kai visa persunkta pinigais, sugebėjau kažką padaryti iš idėjos. Rezultatų pasiekėm didesnių nei tikėjomės. Užėmėme trečią vietą ir gavome gražią taurę. Mano asmeniniai pasiekimai:

- Išmokau suvaldyti egoistinį velniuką. Visada siekiau pasirodyti geriausiai, daugiausiai įmesti ir būti apskritai „-iausias“. Kad ir kaip banaliai skambėtų, bet perėjau į poziciją, kad kiekvienas turėtų daryti tai, ką geriausiai moka. Tad išlikdavau ramus, jei nepavykdavo rungtynėse išvis išėiti į aikštę ir neverkšlendavau. Svarbiausias tikslas buvo komandos pergalė. Jaučiu, kad jei nebūčiau peržengęs savo egoistiškumo, tikrai galėjo būti daug prastesni komandos rezultatai. Atsirado platesnis dalykų matymas viduje. Įgavau daugiau brandos. Ir pačioje komandoje asmeninė sėkmė nublanko prieš tai, ką galėtume pasiekti pamynę savo asmenybes.
- Išmokau kovoti ir nepasiduoti. Buvo daug sunkių išbandymų: pvz., mokyklos sporto salės direktorė norėjo mums nebeleisti treniruotis, nes po vieno varžybų rado alkoholio butelį salėje arba buvo metas, kai reikėjo dėti daug pastangų komandos organizuotumui išlaikyti, kad visi paprasčiausiai neišsiskirstytų kas sau. Užsibrėžtas tikslas ir buvo „išbūti su komanda iki sezono galo“, kad ir kas nutiktų. Vėl gi gali banaliai skambėti sekantys žodžiai, bet „kai atrodydavo, jog nebeturiu daugiau jėgų, suprasdavau, kad reikia keltis ir eiti toliau“.
- Peržengiau padorumo ribas. Po paskutinės komandos pergalės su taure grįžome į darbovietę ir mano kabinete kiekvienas surūkėme po pergalės cigarą ir *įkalėme* alaus. Maniau, kad gyvenime to nesugebėčiau padaryti. Kodėl tai pasiekimas? Daugiau laisvės kūrybai viduje. Mažiau neperlaužiamų dalykų, mažiau „negalima“ gyvenime.

Antrąja komanda rūpinuosi iki šiol. Ji žaidžia futbolą ir gan neblogai. Rungtynės vyksta kiekvieną šeštadienį 16:20. Aš pats nežaidžiu dėl elementarios priežasties. Komanda yra internete ir futbolas yra virtualus. Be to, sužaisti su mano komanda draugiškas rungtynes gali kiekvienas pasaulio gyventojas, tereikia prisiregistruoti puslapyje www.hattrick.org (žaidžia ~1 milijonas interneto vartotojų, galima viską skaityti lietuviškai) ir pakviesti mane į dvikovą.

Ilgą laiką buvau totaliame skepsyje tokių dalykų atžvilgiu. Užteko pabandyti ir „užsikabinau“. Masina tai, kad komandos valdymas yra atiduotas tik man ir tik aš vienas priimu sprendimus, todėl komandos pasiekimai realiai yra mano asmeniniai pasiekimai. Atsiveria galimybės projekcijai: „ką aš daryčiau, jei būčiau realus vadybininkas, kokius sprendimus priimčiau ir t.t.“. Man pačiam būtų sunku patikėti, jei kas anksčiau būtų pasakęs, bet galėčiau jums va dabar išvardinti visus 19 savo prisirišęs prie savo komandos ir kartais suvokiu, kad laikau juos pakankamai savarankišku dariniu. Varomoji jėga, skatinanti ir toliau žaisti, yra galimybė varžytis su tokiais pat kaip aš bei rūpestis. Man tenka priimti svarbius sprendimus: sudėlioti sudėtį rungtynėms, treniruoti tik tam tikros pozicijos žaidėjus (pvz., saugus ar gynėjus), samdyti daktarus, jei žaidėjas gauna traumą ir t.t. Niekas kitas nepasirūpins mano komanda be manęs.

Vėl grįžta skepsis... Kadangi susidūriau šiek tiek su psichologija kaip mokslu ir teko analizuoti savęs, tai iškart ateina mintis, kad tai „neurotiškas santykis“. Suprask, netikras, simuliakrinis, netgi žalingas, anti-realybinis. Maždaug, bėgu nuo realybės, neužmezgu santykių tikrovėje. Iš tikro dabar jau darosi labai keista, kas yra ta tikrovė. Greičiausiai ribos kažkiek plečiasi. Internetinis žaidimas daro man **realų** poveikį, ne virtualų. Mano emocijos, išgyvenamos įtemptų varžybų stebėjimo metu yra pačios realiausios. Jis gali įtakoti mano nuotaiką, užsispyrimą veikti, netgi kažką keisti gyvenime. Pvz., sėkmingai surizikavęs žaidime atrandi stiprybės rizikuoti ir gyvenime. Vėlgi, visas šis

rūpinimasis komanda irgi grynai iš idėjos. Yra netgi galimybė įsigyti „rėmėją“ (angl. supporter) ir taip paremti žaidimo kūrėjus. Gaunasi, kad atlieki rūpinimosi komanda darbą ne tik be piniginių atlygio, bet ir pats sumoki, kad galėtum rūpintis toliau...

Antrosios komandos valdymą pats sau įsivardinau kaip savo hobi. Nemanau, kad esu neurotiškesnis už pašto ženklų kolekciją vartantį žmogelį. Kaip ir pirmos komandos atveju, džiaugiuosi, kad galiu skirti laiko tokiam dalykui.

Jei reiktų lyginti. Daugiau džiaugsmo ir stipresnių emocijų suteikė krepšinio komanda. Šokti pergalės šokį po svarbiausių sezono rungtynių, apsikabinus su visais, šaukiant – nuostabus dalykas. Džiaugtis virtualios komandos laimėjimais realybėje atrodo keistai, nepriimtina, dėl to ir emocijos gaunasi tokios nedrašios, užslėptos, nes „kiti nesupras“.

Tiek prirašęs, drąsiai teigiu, kad esu dviejų sporto komandų vadybininkas. Ir abi jos man lygiavertės... Nedrašu tik žmonėms apie tai pasakoti.